

ПЯСЪЧЕН ЗАМЪК

СЕМЕЙСТВО РОЯЛ

КНИГА ТРЕТА

ерин уот

Превод от английски Галя Георгиева

Уо

ЕГМОНТ

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Twisted Palace*

Copyright © 2017 by Erin Watt

All rights reserved.

Превод Галя Георгиева

Редактор Петя Дочева

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Полиграфюг“ АД, Хасково, 2017

Тираж: 2500 бр.

ISBN 978-954-27-2127-7

*На читателите, които се влюбиха
в тази поредица. Вие допринесохте
за оживяването на тези истории по
начин, който не сме очаквали.*

Благодаря ви.

ГЛАВА 1

РИЙД

– КЪДЕ БЕШЕ МЕЖДУ ОСЕМ И ЕДИНАЙСЕТ
тази вечер?

– От колко време спиш с приятелката на баща си?

– Защо я уби, Рийд? Ядоса ли те? Заплаши, че ще раз-
каже на баща ти за връзката ви ли?

Гледал съм достатъчно полицейски сериали, та да знам,
че когато си в стая за разпит, държиш устата си затворена.
Или това, или изричаш трите вълшебни думи:

– Искам адвоката си.

Именно това повтарям през последния половин час.

Ако бях непълнолетен, тези нещастници не биха си и
мечтали да ми задават въпроси без присъствието на роди-

тел или адвокат. Но аз съм на осемнайсет и явно си мислят, че могат да ме подлагат на кръстосан разпит. Или пък, че съм достатъчно глупав да отговоря на подвеждащите им въпроси в отсъствието на адвокатата ми.

Изглежда, полицај Казънс и полицај Шмит не се интересуват от фамилиното ми име. Незнайно защо намирам това за ободряващо. Цял живот минавам между капките, защото съм Роял. Ако направя беля в училище, баща ми надписва един чек и греховете ми са опростени. Откакто се помня, момичетата, желаещи да скочат в леглото ми, се редят на опашка, и то само за да се похвалят на всичките си приятели, че са били с Роял.

Не че искам момичетата да се редят за мен. Тези дни има само едно момиче, за което ме е грижа – Ела Харпър. И фактът, че видя как ме извличат от къщата с белезници, направо ме убива.

Брук Дейвидсън е мъртва.

Все още не мога да го повярвам. Платиненорусата златотърсачка на баща ми си беше съвсем жива по-рано днес, когато напуснах пентхауса. Но няма да разкривам това пред полицаите. Не съм идиот. Ще извъртят всяка моя дума.

Изнервен от мълчанието ми, Казънс стоварва двете си длани върху металната маса помежду ни.

– Отговаряй, дрисльо!

Под масата пръстите ми се свиват в юмрук. Налагам си да се успокоя. Това е най-неподходящото място да си изпусна нервите.

Партньорката му, тиха жена на име Тереза Шмит, го стрелва с предупредителен поглед.

– Рийд, не можем да ти помогнем, ако не ни сътрудни-

чиш. А ние искаме да ти помогнем – казва тя с мек глас.

Повдигам вежда. Сериозно? Доброто и лошото ченге? Май и те са гледали същите сериали.

– Приятели, започвам да се чудя дали имате проблем със слуха или нещо подобно – отвърщам нехайно. – Вече поисках адвокат, това означава, че трябва да изчакате той да се появи, преди да зададете въпросите си.

– Имаме право да питаме, а ти да ни отговориш. Няма закон срещу това – пояснява Шмит. – Освен това можеш и доброволно да ни предоставиш информация. Ще задвижим процеса по-бързо, ако ни обясниш някои неща, например защо има кръв по тениската ти?

Боря се с желанието да притисна раната с ръка.

– Ще почакам, докато Халстън Гриър пристигне, но благодаря за уведомлението.

Тишина изпълва малката стая.

Казънс звучно стърже кътници. Шмит само въздъхва. След това и двамата полицаи избутват назад столовете си и напускат стаята, без да продумат.

Роял – 1,

Полиция – 0.

Макар и видимо да са се отказали от мен, пак им отнема доволно дълго време да изпълнят искането ми. През следващия един час седя сам в стаята и се питам как стигнах до тук. Не съм светец и никога не съм претендирал, че съм. Участвал съм в безброй сбивания. Безмилостен съм, щом се налага.

Но... не съм оня тип. Типът, когото извличат с белезници от собствения му дом. Типът, който трябва да гледа как страх изпълва очите на приятелката му, защото го на-

тикват на задната седалка на полицейска патрулка.

До момента, в който вратата се отваря, вече ме е налегнала клаустрофобия и ме кара да бъда по-груб, отколкото е нужно.

– Доста време ти отне – казвам на адвоката на баща ми.

Петдесет и няколкогодишният мъж с посивяла коса е с костюм въпреки късния час. Усмивва се унило.

– Е, май някой е в добро настроение.

– Къде е баща ми? – настоявам и надзъртам зад рамото на Гриър.

– В чакалнята. Не може да влезе тук.

– Защо не?

Гриър затваря вратата и отива до масата. Остава куфарчето си на нея и отваря златните закопчалки.

– Защото не е забранено родителите да свидетелстват срещу децата си. Привилегиите за неявяване като свидетел се отнасят само за съпрузи.

За първи път, откакто ме арестуваха, започва да ми се гади. Свидетелстване? Това няма да стигне до *съда*, нали? Тия ченгета докъде мислят да стигнат с тази глупост?

– Рийд, поеми дъх.

Стомахът ми се свива. Мамка му. Мразя да показвам дори и следа от безпомощност пред този човек. Аз не показвам слабост. Никога. Единственият човек, пред когото някога съм свалял гарда, е Ела. Това момиче има силата да разруши всичките ми бариери и наистина да ме *види*. Истинският аз, а не студеният, коравосърдечен задник, когото останалата част от света вижда.

Гриър изважда жълт бележник и златна писалка и се настанява на стола срещу мен.

– Ще се погрижа за всичко – обещава. – Но първо трябва да знам с какво си имам работа. От това, което успях да изкопча от главните разследващи полицаи по случая, разбрах, че имат запис от охранителна камера – как влизаш в апартамента на О'Халоран в осем и четиридесет и пет тази вечер. Същият запис показва и как излизаш двамайсет минути по-късно.

Стрелкам поглед из стаята, търсейки камери или записващи устройства. Няма огледало, та едва ли ни наблюдават от някоя тъмна стаичка. Или поне се надявам да е така.

– Всичко, което обсъждаме тук, си остава между нас – уверява ме Гриър, забелязал бдителността ми. – Нямам право да ни записват. Поверителност между адвокат и клиент и тем подобни.

Бавно издишам.

– Да, по-рано бях в апартамента. Но не съм я убил.

Гриър кимва.

– Добре. – Нахвърля нещо в бележника си. – Да се върнем още по-назад. Искам да започнеш от началото. Разкажи ми за теб и Брук Дейвидсън. Нито една подробност не е несъществена. Трябва да знам всичко.

Преглъщам въздишка. Чудесно. *Това* ще е забавно.

ГЛАВА 2

ЕЛА

СТАИТЕ НА МОМЧЕТАТА РОЯЛ СА В ЮЖНОТО крило, а апартаментът на баща им е от другата страна на имението, затова взимам остър десен завой след стълбите нагоре и профучавам през лъскавия дървен под към стаята на Истън. Не отговаря на лекото ми почукване. Кълна се, това момче може да проспи и ураган. Чукам по-силно. Отново не чувам нищо, отварям вратата и заварвам Истън проснат по лице на леглото.

Марширувам до него и го побутвам по рамото. Мънка нещо.

Разтърсвам го, паника се надига в гърлото ми. Как може все така дълбоко да спи? Как е проспал цялата връва, която току-що се разрази долу?

– Истин! – изкрещявам. – Събуди се!

– Какво има? – измърморва дрезгаво. – Мамка му, време за тренировки ли е?

Обръща се по гръб, издърпвайки завивката заедно със себе си и излагайки на показ много повече плът, отколкото ми се иска да видя. На земята е захвърлен анцуг, взимам го и му го мятam на леглото. Пада върху главата му.

– Стани – моля го.

– Защо?

– Защото небето се разпада!

– А? – премигва сънено.

– Нещата са много зле! – крясвам и се опитвам да си поема дъх, за да се успокоя. Не върши работа. – Просто ме изчакай в стаята на Рийд, ясно? – сумтя.

Сигурно долавя уплаха в гласа ми, защото, без да се бави и минута, се вдига от леглото. Виждам още един проблясък от гола кожа, преди да се втурна през вратата.

Вместо да отида в стаята на Рийд, спринтирам през широкия коридор към моята стая. Тази къща е невероятно голяма, невероятно красива, но всички в нея са ужасно объркани. Включително и аз.

Май наистина съм Роял.

Но не, не съм. Мъжът долу е живо доказателство. Стив О'Халоран. Моят, не особено мъртъв, баща.

Вълна от емоции ме залива и едва не парализира краката ми; на път съм да изпадна в истерия. Чувствам се ужасно, че го оставих долу. Дори не се представих, преди да се завъртя на пети и да хукна нагоре. Особено след като Калъм Роял стори същото. Беше така притеснен за Рийд, че само извика: „Не мога сега да се занимавам с това. Стив, чакай

ме тук“. Въпреки чувството за вина, избутвам Стив в малка кутийка в мислите си и я затварям със стоманен капак. Не мога в момента да се тревожа за него. Трябва да се съсредоточа върху Рийд.

В стаята си не губя време и тутакси изваждам раницата изпод леглото. Винаги я държа на лесно достъпно място. Разкопчавам я, виждам коженото портмоне с месечната сума, която получавам от Калъм, и въздъхвам от облекчение.

Отначало, когато се преместих тук, Калъм обеща да ми плаща по десет хиляди на месец, ако не се опитвам да избягам. Колкото и да мразех имението на Роял, скоро след това го обикнах. Напоследък не мога да си представя да живея другаде, бих останала тук дори и без да ми дава пари. Но тъй като години наред живеех без пари и по принцип съм доста недоверчива, така и не казах на Калъм да спре да ми плаща.

Сега съм признателна за това поощрение. В чантата има достатъчно в брой да се издържа с месеци, а може би и повече.

Нарамвам раницата и крача към стаята на Рийд; в това време Истън се появява в коридора. Тъмната му коса стърчи на всички посоки, но поне сега е с панталони.

– Какво, по дяволите, става? – настоява да узнае, докато влиза след мен в стаята на по-големия си брат.

Отварям вратите на стаята гардероб на Рийд, погледът ми хаотично се стрелка из широкото пространство. Откривам това, което търся, на нисък рафт в дъното на гардероба.

– Ела? – подканва ме Истън.

Не му отговарям. Намръщва се, като вижда как влача

морскосин куфар по кремавия килим.

– Ела! Мамка му, ще ми кажеш ли нещо?

Мръщенето се превръща в ококорване, когато започвам да хвърлям дрехи в куфара. Тениски, любимия зелен суитчър на Рийд, джинси, няколко бели потника. Какво друго би му потрябвало... А, боксерки, чорапи, колан...

– Защо стягаш багажа на Рийд? – Истън почти крещи, острият му тон ме изважда от паниката.

Износената сива тениска в ръцете ми пада на килима. Сърцето ми изскача, критичността на ситуацията ме връхлита отново.

– Арестуваха Рийд за убийството на Брук – продумвам. – Баща ти е в полицейското управление с него.

Истън зяпва.

– Какво, по дяволите? – изругава. – Ченгетата са идвали, докато сме били на вечеря?

– Не, след като се върнахме от Вашингтон.

Всички, без Рийд, отидохме до Вашингтон за вечеря. Така правят Роял. Фрашкани са с пари и Калъм има няколко лични самолета на разположение. Вероятно и фактът, че притежава компания за проектиране на самолети, също помага, но все пак е твърде сюрреалистично. Летяхме от Северна Каролина до Вашингтон за *вечеря* – истинска лудост, присъща на богаташите. Рийд остана, защото го болеше раната от нападението.

Предната вечер го наръгаха на пристана и заяви, че е доста замаян от болкоуспокояващите, за да дойде с нас.

Но не е бил толкова замаян, та да иде да види Брук...

Боже. Какво е *правил* тази вечер?

– Стана преди десетина минути – добавям едва. – Не чу

ли баща ти как крещеше на полицаите?

– Нищо не съм чул. Аз... уф... – срам се прокрадва в сините му очи. – Може и да съм изгълтал бутилка водка в Уейд. Прибрах се вкъщи и се проснах на леглото.

Нямам сили да му чета конско за пиенето. Проблемите на Истън с алкохола са сериозни, но в момента проблемът на Рийд с *убийството* е направо неотложен.

Свивам длан в юмрук. Ако Рийд сега бе тук, щях да го ударя, задето ме излъга и задето полицията го изведе.

Истън най-сетне нарушава оглушителната тишина.

– Мислиш ли, че го е направил?

– Не. – Но колкото и уверено да го казах, вътрешно съм разбита.

Когато се върнахме от вечеря, видях, че шевовете на Рийд са се отворили и има кръв по корема. Но за всеки случай спестявам тези уличаващи подробности на Истън. Имам му доверие, обаче той рядко е трезвен. Най-важното е да предпазя Рийд, а кой знае какво би могло да излезе от устата на Истън, когато е пиан или напушен.

Преглъщам с мъка и отново се съсредоточавам върху задачата – да предпазя Рийд. Мятам още малко дрехи в куфара и го затварям.

– Не ми обясни защо стягаш багаж – казва Истън раздразнено.

– Ако ни се наложи да избягаме.

– Ние?

– Аз и Рийд. – Скачам на крака и изтичам до шкафа за чорапите на Рийд. – Искам да съм подготвена, за всеки случай, ясно?

Единственото нещо, в което съм ненадмината – да съм

подготвена за бягство. Не знам дали ще се стигне дотам. Може би Рийд и Калъм ще влязат и ще обявят: „Всичко е уредено! Свалиха обвиненията!“. Въпреки че може да не пуснат Рийд под гаранция или залог, или както там се нарича, и да не се върне изобщо вкъщи.

Ала в случай, че нито едно от тези неща не се случи, искам да мога да напусна града на секундата. Раницата ми винаги е готова с всичко, от което имам нужда. Рийд обаче никога не прави планове за бъдещето като мен. Той е импулсивен. Невинаги мисли, преди да действа.

„Преди да убие?“

Оставям ужасната мисъл настрана. Не. Рийд не може да е сторил това, в което го обвиняват.

– Защо крещите? – сънен глас идва откъм вратата. – Чуваме ви чак от дъното на коридора.

Шестнайсетгодишните близнаци Роял влизат в стаята. Всеки е със завивка около кръста. Никой ли в това семейство не носи пижама?

– Рийд е убил Брук – обяснява Истън на братята си.

– Истън! – избухвам.

– Какво? Не ми ли е позволено да уведомя братята ми, че другият ни брат е бил арестуван за убийство?

Сойер и Себастиан пуфтят.

– Сериозно ли? – пита Сойер.

– Ченгетата го отведоха преди малко – прошепвам.

Истън изглежда малко нервен.

– Само казвам, че не биха го направили, ако нямаха доказателства срещу него. Може това да е заради... – очертава кръг около стомаха си.

Близнаците премигват недоумяващо.

– Какво? Заради бебето? – обажда се Себ. – Какво му пука на Рийд за демонското изчадие на Брук?

Мамка му. Забравих, че близнаците не са просветени. Знаят, че Брук беше бременна, всички присъствахме на ужасното оповестяване, но нищо не подозират за другото ѝ изявление.

– Брук заплаши, че ще разпространи, че Рийд е бащата на детето – признавам.

Два чифта еднакви сини очи се опулват.

– Не е той – отсичам твърдо. – Спал е с нея само няколко пъти, и то преди повече от шест месеца. Бременността ѝ не беше напреднала.

– Както и да е – Себ свива рамене. – Значи казваш, че Рийд е надул корема на невръстното гадже на татко и се е отървал от нея, защото не иска един малък Рийд да тича наоколо?

– Не е негово! – крясвам.

– Значи наистина е на татко? – пита Сойер.

– Мисля, че не – колебая се.

– Защо не?

– Защото...

Ох. Тайните в това семейство биха изпънали половината океан. Но на мен вече ми писна да ги пазя. Досега това никому не е помогнало.

– Направил си е вазектомия.

– Татко е споделил това с теб? – Себ присвива очи.

Кимвам.

– Спомена, че го е направил, след като вие момчета сте се родили, защото майка ви е искала още деца, но не е трябвало да има повече по някаква медицинска причина.

Близнаците се споглеждат, общувайки безмълвно.

Истън потърква брадичка.

– Мама винаги е искала момиче. Често говореше за това; смяташе, че едно момиче би ни придало повече мекота. Но според мен момичетата не ме правят по-мек – извива устни той.

Гняв се надига в гърлото ми. Естествено, че Истън ще направи сексуален намек. Винаги го прави.

Сојер прикрива смеха си зад дланта си, а Себ се ухилва широко.

– Да предположим, че и Рийд, и татко казват истината – кой е бащата на детето тогава?

– Може пък да няма? – предполага Истън.

– Трябва да има – настоявам. Нито Рийд, нито Калъм се усъмниха в твърдението на Брук, че е бременна, следователно трябва да е истина.

– Не е задължително – възразява Истън. – Може да е лъгала. Вероятно е намислила да направи фалшив спонтанен аборт, след като се омъжи за баща ни.

– Извратено, но възможно – кима Себ, очевидно съгласен с предположението.

– Защо смяташ, че Рийд не я е убил? – пита ме Истън, любопитство присветва в сините му очи.

– А ти защо мислиш, че е способен на това? – контрирам го аз.

Той свива рамене и извърща очи към близнаците, вместо към мен.

– Ако е заплашила семейството, има вероятност. Може да са се скарали и да е станал инцидент. Има много обяснения.

Гаденето в стомаха ми е на път да изригне. Картината, която Истън така нехайно описва, е... възможна. Шевовите на Рийд бяха се отворили. Имаше кръв по себе си. Ами ако...

– Не – отказвам сподавено. – Не го е направил. И не искам повече да го обсъждаме. Невинен е. Точка по въпроса.

– Тогава защо се стягаш да напуснеш града?

Тихият въпрос на Истън увисва в стаята. Преглъщам болезнен стон и разтърквам очи с двете си ръце. Прав е. Част от мен вече е решила, че Рийд може и да е виновен. Нали затова съм приготвила куфара му и раницата си?

Тишината се проточва, докато чуваме шум от стъпки някъде под нас. Тъй като Роял нямат прислуга, която да живее с тях, момчетата мигом застават нащрек, долавяйки признаците на живот долу.

– Това входната врата ли беше? – пита Себ.

– Върнаха ли се? – чуди се Сойер.

Прехапвам устна.

– Не, това не беше вратата. Беше...

Гърлото ми се стяга. Боже. Стив. Как можах да го забравя?

– Това беше? – подканва Истън.

– Стив – довършвам.

Всички се кокорят към мен.

– Стив е долу. Появи се на вратата точно когато отвеждаха Рийд.

– Стив – повтаря Истън, леко смаян. – Чичо Стив?

– *Мъртвият* чичо Стив? – Себастиан издава грачещ звук.

Стисвам зъби.

– Не е мъртъв. Но прилича на Том Ханкс в „Корабокрушенецът“. Без волейболната топка.

– За бога. – Истън тръгва към вратата, но аз го хващам за китката и се опитвам да го издърпам. Нямам физическата сила да го направя, но допирът го спира.

Обръща глава към мен, за да види изражението ми.

– Не искаш ли да слезеш да поговориш с него? Това е *баща* ти, Ела.

Паниката ми се завръща с цялата си тежест.

– Не. Той е просто някакъв тип, който е надул корема на майка ми. Не мога сега да се занимавам с него. Аз... – преглъщам отново. – Май не осъзнава, че съм му дъщеря.

– Не си му казала? – възкликва Соьер.

Бавно поклащам глава.

– Може ли един от двамата ви да иде долу и... Не знам... да го заведе в някоя гостна или нещо от сорта?

– Аз ще ида – приема Себ.

– Идвам с теб. Трябва да видя това – приглася брат му.

Близнаците се надбягват до вратата и аз подвиквам след тях:

– Момчета, не издавайте нищо за мен. Сериозно, не съм готова за това. Да изчакаме да се върне Калъм.

Близнаците отново разменят един от онези погледи, в които се води разговор за секунда.

– Разбира се – уверява ме Себ, а после изчезват, галопирайки по стълбите да поздравят неумрелия си чичо.

Истън се приближава до мен. Погледът му попада на куфара до гардероба. Тутакси хваща ръката ми и вплита пръсти в моите.

– Няма да бягаш, сестричке. Би трябвало да знаеш, че

това е глупаво.

Гледам преплетените ни пръсти.

– Аз съм беглец, Ийст.

– Не. Ти си борец.

– Мога да се боря за другите. За майка ми, за Рийд, за теб, но... Когато проблемът чука на моята врата, не мога да се справя. – Хапя още по-силно долната си устна. – Защо Стив е тук? Трябваше да е *мъртъв*. И как можах да арестувам Рийд? Ами ако наистина влезе в затвора? – гласът ми трепери неудържимо.

– Няма. – Ръката му се затяга около моята. – Рийд ще се върне, Ела. Татко ще се погрижи за всичко.

– Ако не може?

– Ще се справи.

Ами ако не може?